

talte Krigsministeren: „Der sker herved intet antet, end at man tilvejebringer en nødvendig Erstatning for opbrugte Sager og således fastholder den Ordning, som er forudsat i de gældende Love,“ og senere ved 1ste Behandling udtalte Ministeren, at det kun var de 128 Stykker Feltskyts, der skulde erstattes et for et. Da man skulde erstatte en for en de Ting, der vare opslidte, maa man gaa ud fra, at der kun skulde anskaffes en Ammunitionsvogn for hver tidligere, og det var særlig Lavetter og Ammunitionsvogne, der vare saa stærkt medtagne. Man kommer nu til det Resultat, at vi mangle saadan noget som 3 Gange saa mange Ammunitionsvogne, som vi have, det er altsaa Ting, der yderligere skulde anskaffes, om man skal blive i Stand til at benytte de ny Kanoner paa tilfredsstillende Maade. Desforuden er det selvfølgelig blevet mere nødvendigt nu end nogen Sinde tidligere at faa mere Mandskab, flere Officerer osv. Trods Krigsministerens Paastand er det altsaa en absolut Følge af denne Kanonbevilling, vel at mærke dersom Kanonerne skulde anvendes, at der skal betydelig større Udgifter til. Naar jeg har fundet Anledning til at fremdrage dette, er det, fordi jeg rundt om paa Møderne baade i Sommer og tidligere stadig er bleven imødegaaet, naar jeg har hævdet, at man ved at give denne Bevilling har foregrebet Forsvarskommissionens Arbejde derved, at man ved den markerede Rammerne for vor Artilleristyrke. Det viser sig altsaa efter de Oplysninger, der foreligger, at det er fuldt ud korrekt; man er ikke i Stand til at kunne anvende vore Kanoner med Fordel eller overhovedet anvende dem i Praksis, uden at der skal større Betjening til, mere Materiel, mere Mandskab og flere Heste.

J. Nielsen: Jeg skal først bringe den højtærede Minister min bedste Tak for hans Tilsagn om Tilskud til den tekniske Skole i Brabrand. Naar Enden er god, er alting godt. Jeg vilde blot ønske, at jeg kunde anvende det samme gamle Ord overfor det andet Spørgsmaal, jeg har tilladt mig at fremdrage under denne Behandling, nemlig om Tilskuddet til Vaabenbroderforeningens Sygekasse, men det forekommer mig, at den højtærede Ministers Svar paa min Henstilling til ham ikke varsler særlig godt. Jeg vil dog forudskikke den Bemærkning, at jeg ikke nærer mindste Tvivl om den højtærede Ministers varme Følelser for de ubemidlede Folk eller hans gode Villie til saa vidt mulig at hjælpe dem til deres

Ret; men saa vidt jeg forstod den højtærede Minister anser han de Hindringer, som Sygekasseloven lægger i Vejen, og de praktiske Vanskeligheder for saa store, at de ere uovervindelige. Jeg synes nu, at de ere meget smaa og meget lette at komme ud over, men det sete afhænger jo ogsaa af Øjet, der ser. Jeg vil nu gøre et Forsøg paa, om jeg ikke kan faa den højtærede Minister til at se paa disse Hindringer og Vanskeligheder med samme Øjne, hvormed jeg ser paa dem, eller i alt Fald med noget lignende. Den højtærede Minister udtalte, at hvis der var Tale om en virkelig Vaabenbroderforening, det vil sige en Forening, hvis Medlemmer alle vare Veteraner fra vore to foregaaende Krige, var det en meget tiltalende Tanke at yde dem et saadant Tilskud, men, udtalte han, den Forening, som det ærede Medlem særlig talte om, var ikke en virkelig Vaabenbroderforening, men en aaben Forening, hvori ikke alene Veteraner, men enhver, som har aftjent sin Værnepligt, kan blive optagen. Og jeg indrømmer, at det er fuldkommen rigtigt, det er ikke en Forening af ene Veteraner, men ogsaa af andre Soldater, der have aftjent deres Værnepligt. Naar jeg desuagtet har kaldt denne Forening en Vaabenbroderforening, har jeg gjort det af den simple Grund, at det er Foreningens Navn, den kaldes Hinnerup og Omegns Vaabenbroderforening, og jeg kan ikke nævne Foreningen med noget andet Navn end det, den er døbt med. Men dernæst ser jeg egentlig heller ikke den sproglige Forskel, der kan være mellem en Vaabenbroder og en Forsvarsbroder, jeg synes, det omtrent maa komme ud paa et, men Navnet er jo en Biting. Jeg under alle vore gamle Veteraner alt godt, jeg har derfor i sin Tid med Glæde stemt for Hædersgaven til dem, og jeg tror, jeg har været Medforslagsstiller til et tidligere Forslag om at yde alle værdige, trængende gamle Krigere en aarlig Understøttelse. Men i det foreliggende Tilfælde bør der efter min Mening ikke gøres nogen som helst Forskel paa en Veteran og en almindelig Forsvarsbroder. Her er jo ikke Tale om nogen som helst Fortrinsret, Hædersgave eller Erstatning for det Offer, vedkommende har bragt Fædrelandet, men her er kun Tale om, at disse ubemidlede Medlemmer af Vaabenbroderforeningen forlange lige Ret med ubemidlede Medlemmer af anerkendte Sygekasser, ikke i mindste Maade fordi de have været Soldater, men ene og alene fordi de ere ubemidlede og derfor mene, at de have samme Krav